

Madam Evnikinin Horozu

– Sami Biber · 29 Ocak 2020

Sevgili Fatma Çetin Kabaday'nın " Sabahın Köründe Mesaj " Başlıklı yazısında geçen " Madam Coco" Bana da bir madamı hatırlattı. Yazalım bakalım beğenen olur mu?

ÇOCUKLUK Affan dedeye para saydım, Sattı bana çocukluğumu. Artık ne yaşım var ne de adım; Bilmiyorum kim olduğumu. Hiç bir şey sorulmasın benden; Haberim yok olan bitenden. Bu bahar havası, bu bahçe; Havuzda su şırıl şırıldır. Uçurtmam bulutlardan yüce, Zıpızplarım pırlı pırlıdır. Ne güzel dönüyor çemberim; Hiç bitmese horoz şekerim! CAHİT SITKI TARANCI

Daha altı yaşındaydım ama dün gibi hatırlıyorum. Patrikhanenin bulunduğu İstanbul'un Fener semtindeydik. Herkesin dilinde aynı şey vardı " Örfi İdare " Yıllar sonra isim değişti. " Sıkı Yönetim " oldu, Olağan üstü Hal " oldu. Meğer Örfi idareden çok daha önceleri de "Takrir-i Sükun" muş adı. Her neyse. Konu o değil zaten. Herkes evlerindeydi o günlerde. Yanlış hatırlamıyorsam bir kaç gün, zaruri ihtiyaçların karşılanması dışında kimseler evinden dışarı çıkamıyordu. Biz hariç. Yani çocuklar. Bize yasak yoktu. O bakımdan da artık annemin, elinde bahçe süpürgesiyle peşimden koşup beni eve sokması, ya da babamın ben misket oynarken kulağımdan tuttuğu gibi enseme tokatlar atarak eve tıkmaması gibi bir tehlike kalmamıştı. O hain babam ve zalim annem sıkıysa sokağa çıksınlar da beni sokaktan alsınlardı. Sağolsun asker abiler oyardı adamı. Artık rahat rahat Haliç kıyısına iniyor, orada bağlı sandallara atlıyor, pardon atlayamıyor. Atlamak isterken denize düşüyor ve sırlıklam bir vaziyette yine asker abilerin nezaretinde eve getiriliyordum. Babamdan bir ton sopa yedikten sonra ertesi gün yine sırlıklam vaziyette babamın karşısında oluyordum. Bir sürü oyunlarımız vardı. Saklambaç, körebe, dekman, misket (Ankara Misketi değil), topaç, ebeee (Bir tek onu oynayamıyordum), kuka... Ama en büyük zevk kızların özene bezene hazırladıkları ev düzenlerini bozmaktı. Zavallı kızlar bin bir güçlkle evcilik oyunu için evler düzerler, kız gibi yetiştirilmiş bir iki de erkek baba bulur ve oynamaya çalışırlardı. Lakin mahallenin şerleri olan ben, kardeşlerim ve diğer çeteler mümkün mü onları rahat bıraksın. Anında o evler tarumar olurdu. Benden bir yaş küçük kardeşim Raci şer çetesinin elebaşısıydı. Kızların evcilik oyunu için hazırlık yaptığı haberleri ondan gelirdi hep. Raci'nin kızlara olan düşmanlığı biraz da üst komşumuzun onunla aynı yaştaki kızı Rabia'dan kaynaklanıyordu. Raci, Rabia'dan gıcık kapmıştı bir kere. Bu arada Rabia'ya her kes Rabiye diyordu. Her neyse. Bir gün bizim Raci, Rabiye ile ilgili kötü bir şeyler söyleyince babam da kızdı ona ve " Sen o Rabiye'nin kurabiyesini ye e mi " dedi. İşte bu söz Raci'nin bittiği andı. O andan itibaren bizim Raci sadece evimizde değil tüm mahallade " Rabiyenin kurabiyesini ye " oldu. Bu sebeple de tam bir kız düşmanına dönüştü. Derken örfi idare kalktı. Memlekette bir şeyler oluyor ama ne? Farkında değiliz. Sadece bir kaç kelime biliyoruz ya onlar kimdir, nedir, necidir, haberimiz yok...İsmet Paşa, Reis-i Cumhur Celal Bayar, Başvekil Adnan Menderes ve Cemal Gürsel... Hepsi bu. Biz

kendi dalgamızdayız. Yine sokaklarımızdan, evlerimizin önünden papazlar geçiyor ve biz onları kızdırmaya çalışıyoruz " Papaz, papaz gö.ünü yıkamaz" diye. Ulan Allah rızası için bir kez de dönün " Sizi namussuz piç kuruları " Diye kızın bize...Yok..Herifler sanki sinirleri alınmış kebablık et. Öylece elleri önde bağlı çekip gidiyorlar. Babam yine her Allah'ın günü Kundura tamircisi Paraşko ustanın evinde. Paraşko usta aşağıda ağzına doldurduğu çivileri eskimiş kunduralara çakarken babam da Evniki Teyze ile bir şeyler çakıp duruyor ya ne? Nereden bileyim? Minicik bir çocuğum ben. Paraşko ustanın koca kazık oğlu Gilyanti ise dayımdan okuma yazma dersi alıyor. Lakin herife "Sıçar" yerine "Sıçan" dedirtebilmek için tam altı ay uğraşiyor dayım. Evniki Teyze ile babam arasında olup bitenler nedense annemi rahatsız ediyor. " O kadın bu eve gelmesin " Diyor babama. Babam da bir ton sopa atıyor anneme. Aslan babam benim. Bırak gelsin kadıncağız. Ne güzel her gelişinde bize paskalya çöreği getiriyor, para veriyor. Hain ve de nankör annem işte noolacak. İyilikten anlamıyor ki. Evniki Teyze bir gün kucağında bir horozla geldi bize. Ama horoz dediğime bakmayın siz. Sanırsınız erkek mankenlik yarışması için podyuma çıkmış bir yakışıklı. O ibik, o gaga, o tüyler, o besililik of anam of. Horozlar aleminin padişahı mübarek. Babamın gözleri parladı " Bu gün çifte ziyafet var desene" dedi. İlk ziyafeti anlamıştım. Horozu kesecekti babam ve yiyecektik. İkinci ziyafet neydi acaba? Annem de tatlı yapmıştı mutlaka. Un helvasını çok güzel yapardı rahmetli. Horozun kesileceği gün gibi aşikar olunca Raci devreye girdi hemen. " Bu horozu kestirmeyelim. " Dedi. Haklıydı. Öyle bir güzellik kesilemezdi. Ne yapacaktık peki? Saklayacaktık elbette. Biz de öyle yaptık. Horozu aldığımız gibi elbise dolabına kapattık. Babam Evniki Teyze'nin horozuna karşılık olmak üzere kendi horozluk vazifesini ifa ettikten sonra sıra bize gelen horozun kesilme merasimine geldi. Ama horoz piyasada yok tabii ki. Önce tatlı dille sordu " Horoz nerede?" Diye Biz de onun tatlı diline kanarak cevap verdik " Horozumu kaçırdılar, damdan dama aşırıldılar. Suyuna da pilav pişirdiler " Babamla dalga geçmek ha? Tüm aileyi kırdı geçirdi. Ama biz örfi idare çocuklarıydık ve baskılar bizi yıldıramazdı. Babamın her türlü işkencesine karşı hiç birimiz ötmedik. Ama horoz dayanamadı ve öttü elbise dolabının içinden. O zaman anladım neden vakitsiz öten horozun kafasının kesildiğini. Ah be Affan Dede keşke hayatta olsan da sana para sayıp çocukluğumu geri alabilsem. Her şeye rağmen güzeldi o günlerim. En azından şimdikinden çok daha güzeldi.